สวนผึ้ง.

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๔.

ยอดรักของพ่อง.

หลังจากที่น้องได้รับจ.ม.ฉะบับที่ ๓ ของพี่แล้ว ก็เข้าใจว่าพี่น้องยังไม่ได้ตอบจดหมายเลย. น้องคิดว่าพี่คงยังไม่ได้รับจ.ม.ของน้องฉะบับนั้นละ ถึงได้ลำบากเขียนมาอีก. หรือมิฉะนั้นก็คงเป็นอุปสรรคทางอื่นอันเกี่ยวด้วยมลคลาดเคลื่อน อย่างอื่นคิดว่าไม่มีนะคะ.

น้องมีเรื่องทำอย่างหนึ่งคือทางเขียนจ.ม.ถึงพี่ พี่คงไม่ทราบว่าเวลาทุกฉะบับน้องต้องใช้ความเขียนแบบใดสักเรื่องหนึ่งนะคะ น้องเขียนทั้งๆที่คุณพ่อนั่งทำอะไรอยู่ต่อหน้า. คุณพ่อก็มอง น้องต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เขียนเรื่อยๆ ดูท่านก็คงคิดว่าน้องเขียนถึงใครนะ. บางทีก็ยากว่าเขียนอีกนะคะ น้องกำลังเขียนเพลินๆ คุณแม่เดินมาก เลยต้องทำเป็นอ่านอะไรไปตามเรื่อง ใครอย่าคิดเชียวนะ. น้องมีเวลาสะดวกอยู่เวลาเดียวเท่านั้นคือตอนเช้ามืด ซึ่งน้องตื่นขึ้นมาก่องจดหมายนี่. นอกจากนั้นแล้วไม่มีเวลาที่จะเขียนจดหมายถึงพี่ได้เลย. น้องนึกดูสิว่าจำไม่หมด. สิ่งเล่าให้พี่ฟังบางทีพี่คงจะคิดถึงความลำบากของน้องบ้างนะคะ.

น้องสอดดอกไม้ไปดอกหนึ่ง จำได้ไหมคะว่าดอกอะไร. ถึงแม้ว่าจะจำลักษณะไม่ได้ แต่กลิ่นก็คงเตือนความจำได้อย่างดี.

จบที่นะคะที่รักของน้อง รอตอบที่อยู่ทางวินทีที่ว่ามาโน้น.

รักที่เสมอ.

ส. สายพณ

ผิทุกๆสิ่งตามที่มันแหละถึงจะใช่ ทางนี้น่ะ! ผอรกเคลื่อนหนีไปไหนตามชีวิตอิ่มๆ
ง่ายๆนั่นแหละ นึกดูซิ, ตั้ง ๓-๔ ปีที่ตรงจะไม่เสีย ป่องตำลังรักษาสิ่งอย่าง
คนแทบตลอดเวลานี้ด้วยละมังแล้วไหนล่ะ ที่ไม่เห็นแก่ตัวสร้างหนักละก็ ตรงไหนก็ไม่อยู่
ที่ผิต้องคำนวนทรมานคิดถึงหนังอยู่ตลอดนี้ ก็ไม่ใช่อื่น เพื่อความสุขและชีวิตของเรา
ทั้งตลอดในอนาคตแท้ๆ แม้ละยิ่งตามนี้หลายเท่า ก็เป็นที่พอใจของน้อง และเป็น
ทางที่ผิได้รู้ตามสุขของน้องและของผิดังกล่าวแล้ว ผิอนุสัญญาโดยเต็ม
ความสามารถเสมอ อีกนึ่ง, ใจ้อย่าลืมว่าผิจะเป็นอื่นนั้นย่อมไม่ได้จริงๆ ผิเป็นคุณชายที่
รักสิลธรรมและเคารพสิลธรรมอย่างว่าชีวิตๆ ละไม่ยอมเห็นคนอื่นสิลต่ำน้องไม่เป็นอันขาด
ไม่รักเพื่อผิเลย อย่าถึงอย่างนี้เหมือนหลวงพรหมนี้ในเรื่องเลย เข้าใจมาช่วยความ
คุณพระในผิเรื่องนี้เรื่องๆสิลต่ำ ละไม่ลืมไปชั่วชีวิตนี้น้องหนิใครผิ นะที่รัก.

หนังที่นี่หนาวจริงๆมาก ใกล้หนาว เท่าของหนิใครสิ่ เท่า
ที่ดูแต่ของรวมดวย อยู่ด้วยกันสี่คนคือ ผิ. ปลิว. ชิต. ช่วยกัน. ทุกอย่างนี้
กลายเป็นเนื้อนะหนิทุกนี้อย่างจริงๆ ที่ผิเสียนหนิผิจะไม่ลองมือเรียน
ทางสิ่ปั้น แต่ที่ Academy ต้องใช้มือถึงหน่อยจึงจะเก่ง เพราะจะทางนี้
ทางนี้ละเทคนิคสิ่งจะเป็นชั้นๆไปหมดแล้ว. ข้อสำคัญที่ผิต้องตาดูน้องนี้
ก็ดูอย่างหนึ่งก็คือรูปของน้องนี่เอง ที่หลังสุดเรียนก่างหนิก็ได้ ขัดๆหน่อย ผิไม่กลัวจะ
ให้แม่ส่งรูปที่มันมากเสียทางเท่าเขา สิ่งรู้สึกอายนิดๆ. ขอให้เรียนให้ผิชั้นที่ดีๆ
ก่างตามลำดับนะจ๊ะ ผิจะไม่ให้ใครดูหรอก.

ลืมแล้ว ผิต้องขอคบที่ กันจนทร์หนักเรียนถึงหยังอีก.
ตามเดิม จริงนะ? ทำไมจึงเลือกเรียนถึงสนองวันจันทร์ กันเลิกของ
ยอดชีวิตผิไงล่ะ, สมัครีนะที่รัก.

รักและคิดถึงน้องที่รัก.

ส. สุพรรณ